

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 11C/142/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712215502
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Petreás
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6712215502.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Jánom Petreásom, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanej Slovenská republika, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a o náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej nesprávnym úradným postupom, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Súd žalovanému **n e p r i z n á v a** právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 27.9.2012 boli tunajšiemu súdu doručené žaloby žalobcu označené ako žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Konanie boli vedené pôvodne pod sp.zn. 11C/142/2012, 11C/143/2012, 11C/144/2012, 11C/145/2012, 11C/146/2012, 11C/148/2012, 11C/149/2012, 11C/150/2012, 11C/151/2012, 11C/152/2012, 11C/153/2012, 11C/154/2012, 11C/155/2012, 11C/156/2012, 11C/157/2012, 11C/158/2012, 11C/159/2012, 11C/160/2012. Žalobami sa žalobca domáhal voči žalovanej náhrady škody vzniknutej mu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Zvolen, lebo tento nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. Zároveň sa žalobca domáhal aj nemajetkovej ujmy z toho istého dôvodu.

S prihliadnutím na to, že predmetom konania sú obdobné veci a účastníci konania sú v jednotlivých konaniach totožní, súd rozhodol o spojení vecí na spoločné konanie uznesením č.k. 11C/142/2012-15 zo dňa 13.2.2013. Uvedené veci sa budú ďalej viesť pod sp.zn. 11C/142/2012. Vo všetkých 18 prípadoch žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že Okresný súd Zvolen ako exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti. S tým, že napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala spoluprácu s účastníkmi konania, súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia dlho po uplynutí zákonnej lehoty. V predmetných exekučných konaniach neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietrahmi tak, že súd pristúpil k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po tak dlhej dobe. Žalobcovi tak vznikla majetková škoda, ako aj nemajetková ujma, ktorú si žalobca v jednotlivých žalobách vyčíslil.

Právny zástupca žalobcu jednotlivé žaloby odôvodnil tým, že žalobca v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere) navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa ustanovenia § 38 a nasl. zákona č. 233/1995 Z.z. (ďalej len „Exekučný

poriadok“) súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne, predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému okresnému súdu Zvolen a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci, a to v zákonom stanovenej dobe.

V žalobe poukázal na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2010 do 31.5.2011 a na znenie tohto ustanovenia platného od 1.6.2011. Takisto poukázal aj na znenie tohto ustanovenia platného v období od 1.2.2002 do 31.5.2010.

Podľa právneho zástupcu žalobcu nesprávny úradný postup je charakterizovaný :

a) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov

b) vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok.

Toto bolo príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu.

Právny zástupca žalobcu v žalobách ďalej uviedol, že ak všeobecný súd v pozícii exekučného súdu koná tak, že sám rozhoduje vo veci samej (len v závere konania z dôvodu absolútnej nemožnosti vydať zamietavé meritórne rozhodnutie sa obmedzí na využitie iného druhu rozhodnutia - uznesenia, ktorým odmietne vydať poverenie na vykonanie exekúcie - avšak s rovnakými účinkami pre veriteľa a dlžníka spočívajúcimi v zániku vykonania práva), uskutočňuje činnosť, ktorá by mu náležala len vtedy, ak by konal v pozícii meritórneho súdu odvodzujúceho svoju právomoc od ustanovenia § 40 a nasledujúcich zákona č. 244/2002 Z.z. Exekučný súd nie je súdom v zmysle ustanovenia § 40 a nasledujúcich Zákona o rozhodcovskom konaní (zákon č. 244/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov), nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Z hľadiska princípu právnej istoty, ktorý musí dotvárať stav ústavnosti v právnom štáte, nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd - dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka) tam kde neexistujú a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase, a to tam, kde ich platné právo zaraďuje. Právny zástupca žalobcu ďalej v žalobe uviedol, že exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzavretej, vyššie označenej zmluvy o úvere. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Žalobu ďalej odôvodnil tým, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania žalobcu, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára.

Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov

právneho štátu. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) v každej z vyššie uvedených vecí určitú sumu.

Žalobou vo veci vedenej pod sp.zn. 11C/142/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur, ktorá suma predstavuje 70 Eur na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, 40 Eur na udržiavanie a správu informačného systému a 15 Eur na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Uplatnil si právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 481,28 Eur za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu). Žalobca uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu, teda 660 Eur za rok : 12 mesiacov v roku je 55 Eur za jeden mesiac. Exekučné konanie bolo vedené súdnym exekútorom JUDr. Krutým pod sp.zn. EX/13120/2009 proti povinnému B. D., nar. XX.X.XXXX. Na tunajšom súde bola exekúcia vedená pod sp.zn. 20Er/1382/2009. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná 28.12.2009. Okresný súd Zvolen zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zo dňa 12.3.2010, právoplatným od 24.9.2010. Návrh na vykonanie exekúcie bol podaný na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave. Exekúcia bola zastavená uznesením zo dňa 11.1.2012, právoplatným od 28.3.2012.

Žalobou vo veci vedenej pôvodne pod sp.zn. 11C/143/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 770,79 Eur z dôvodov uvedených v žalobe vedenej pod sp.zn. 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 28Er/196/2009. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná 25.9.2009. Povinným bol H. L.. Vymáhaná suma je 245,96 Eur s príslušenstvom. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave sp.zn. 05748/09 zo dňa 25.6.2009. Uznesením Okresného súdu Zvolen č.k. 28Er/196/2009-17 zo dňa 21.6.2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17CoE/64/2011-35 zo dňa 31.3.2011 bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 1.6.2011. Uznesením č.k. 28Er/196/2009-43 zo dňa 28.9.2011 bola exekúcia zastavená. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28.3.2012.

Žalobou vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 11C/144/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 658,31 Eur z dôvodov uvedených vyššie - v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 20Er/790/2009. Z tohto spisu bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená 25.9.2009. Povinným bol G. A., nar. XX.X.XXXX. Vymáhaná suma bola 200,49 Eur s príslušenstvom. Exekučným titulom bol rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 05689/09 zo dňa 10.6.2009. Uznesením č.k. 20Er/790/2009-11 zo dňa 21.1.2010 bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 12CoE/132/2010-18 zo dňa 26.5.2010 toto uznesenie potvrdil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14.6.2010. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 20Er/790/2009-25 zo dňa 7.10.2011 právoplatným od 10.5.2012 exekúciu zastavil.

Žalobou vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 11C/145/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 387,24 Eur z dôvodov uvedených vyššie - v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 21Er/240/2010. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená 18.2.2010. Povinnou bola H. Y., nar. XX.X.XXXX. Vymáhaná suma bola 384,37 Eur s príslušenstvom. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 20983/09 zo

dňa 3.12.2009. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 21Er/240/2010-12 zo dňa 14.5.2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 12CoE/230/2010-32 zo dňa 29.7.2010, právoplatným od 23.8.2010 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesením č.k. 21Er/240/2010-49 zo dňa 13.7.2012, právoplatným od 16.11.2012 súd exekučné konanie zastavil.

Žalobou vo veci vedenej pôvodne pod sp.zn. 11C/146/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 621,43 Eur z dôvodov uvedených vyššie - v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 28Er/309/2009. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená 26.11.2009. Povinnou bola Y. L., nar. X.XX.XXXX. Vymáhaná suma bola 1.302,51 Eur s príslušenstvom. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave sp.zn. SR 13150/09 zo dňa 18.8.2009. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 28Er/309/2009-16 zo dňa 10.6.2010 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 14CoE/142/2011-31 zo dňa 6.7.2011 zrušil uvedené uznesenie Okresného súdu Zvolen a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uznesením č.k. 28Er/309/2009-37 zo dňa 11.11.2011, právoplatným od 14.3.2012 súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesením č.k. 28Er/309/2009-42 zo dňa 20.7.2012, právoplatným od 31.8.2012 bolo exekučné konanie zastavené.

Žalobou vo veci vedenej pôvodne pod sp.zn. 11C/148/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 684,12 Eur z dôvodov uvedených vyššie - v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 25Er/694/2009. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená 25.9.2009. Povinným bol K. J., nar. XX.XX.XXXX. Vymáhaná bola suma 398,33 Eur s príslušenstvom na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave sp.zn. SR 14575/08 zo dňa 13.5.2009. Uznesením č.k. 25Er/694/2009-11 zo dňa 28.1.2010 bolo exekučné konanie zastavené. Po podaní odvolania oprávneného proti uvedenému uzneseniu Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 25Er/694/2009-36 zo dňa 20.3.2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 16CoE/55/2013-62 zo dňa 29.5.2013 toto uznesenie potvrdil a uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28.5.2014. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 25Er/694/2009-73 zo dňa 13.4.2015 exekučné konanie zastavil.

Žalobou vo veci vedenej pôvodne pod sp.zn. 11C/149/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 827,96 Eur z dôvodov uvedených vyššie - v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 20Er/1423/2010. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená 9.9.2010. Povinným bol J. F., nar. X.X.XXXX. Vymáhaná suma bola 969,44 Eur s príslušenstvom na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu SR 16282/09 zo dňa 27.10.2009. Uznesením č.k. 20Er/1423/2010-13 zo dňa 12.7.2011 bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14.10.2011. Uznesením č.k. 20Er/1423/2010-19 zo dňa 17.4.2012 bola exekúcia zastavená. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11.9.2012.

Žalobou vo veci vedenej pôvodne pod sp.zn. 11C/150/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 676,75 Eur z dôvodov uvedených v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej tunajším súdom pod sp.zn. 20Er/793/2009. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná 25.9.2009. Povinným bol E. F.. Uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 12.3.2010 bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 18.12.2010. Odvolacie konanie bolo zastavené. Uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 20.1.2012 bola exekúcia zastavená, toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24.3.2012.

Žalobou vo veci vedenej pôvodne pod sp.zn. 11C/151/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 632,49 Eur z dôvodov uvedených v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 27Er/816/2009. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená 24.11.2009. Povinným bol H. F., nar. X.X.XXXX. Vymáhaná bola suma 844,44 Eur s príslušenstvom

na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu SR 05120/09 zo dňa 8.7.2009. Uznesením Okresného súdu Zvolen č.k. 27Er/816/2009-23 zo dňa 10.6.2010 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 2CoE/89/2011-42 zo dňa 29.4.2011 uvedené uznesenie Okresného súdu Zvolen zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uznesením č.k. 27Er/816/2009-54 zo dňa 28.8.2012 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 2CoE/3/2013-73 zo dňa 27.2.2013 uvedené uznesenie Okresného súdu Zvolen potvrdil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14.5.2013. Uznesením č.k. 27Er/816/2009-85 zo dňa 15.7.2014 bolo exekučné konanie zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7.8.2014.

Žalobou vo veci vedenej pôvodne pod sp.zn. 11C/152/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 481,28 Eur z dôvodov uvedených v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 21Er/1387/2009. Z tohto spisu bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená 28.12.2009. Povinnou bola H. H., nar. XX.XX.XXXX. Vymáhaná bola suma 1.822,73 Eur príslušenstvom na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu SR 15638/09 zo dňa 12.10.2009. Uznesením Okresného súdu Zvolen č.k. 21Er/1387/2009-15 zo dňa 17.5.2010 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 13CoE/326/2010-37 zo dňa 8.11.2010, právoplatným od 29.11.2010 uvedené uznesenie potvrdil. Uznesením č.k. 21Er/1387/2009-47 zo dňa 13.7.2012 Okresný súd Zvolen exekučné konanie zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7.12.2012.

Žalobou vo veci vedenej pôvodne pod sp.zn. 11C/153/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 520,01 Eur z dôvodov uvedených v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 21Er/1320/2009. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná 14.12.2009. Povinným bol J. D., nar. XX.X.XXXX. Vymáhaná bola suma 1.404,05 Eur s príslušenstvom na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu SR 07716/09 zo dňa 5.10.2009. Uznesením Okresného súdu Zvolen č.k. 21Er/1320/2009-21 zo dňa 13.5.2010 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 1CoE/18/2010-46 zo dňa 27.9.2010 uvedené uznesenie potvrdil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14.1.2011. Uznesením č.k. 21Er/1320/2009-61 zo dňa 16.7.2012 bolo exekučné konanie zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16.8.2014.

Žalobou vo veci vedenej pôvodne pod sp.zn. 11C/154/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 702,56 Eur z dôvodov uvedených v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 20Er/737/2009. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná 16.9.2009. Povinnou bola U. D., nar. X.X.XXXX. Vymáhaná bola suma 973,24 Eur na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu SR 04010/09 zo dňa 3.6.2009. Uznesením č.k. 20Er/737/2009-11 zo dňa 12.3.2010 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 16CoE/242/2011-43 zo dňa 31.8.2011 odvolacie konanie zastavil. Uznesenie Okresného súdu Zvolen tak nadobudlo právoplatnosť 25.5.2011.

Žalobou vo veci vedenej pôvodne pod sp.zn. 11C/155/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 507,10 Eur z dôvodov uvedených v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 21Er/1354/2009. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná 18.12.2009. Povinnou bola H. D.. Vymáhaná suma bola 1.348,96 Eur s príslušenstvom na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu SR 13908/09 zo dňa 25.8.2009. Uznesením Okresného súdu Zvolen č.k. 21Er/1354/2009-14 zo dňa 13.5.2010 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 15CoE/297/2010-37 zo dňa 18.11.2010 uvedené uznesenie potvrdil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19.1.2011. Uznesením č.k. 21Er/1354/2009-51 zo dňa 13.7.2012 exekučné konanie zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 20.11.2012.

Žalobou vo veci vedenej pôvodne pod sp.zn. 11C/156/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.366,40 Eur z dôvodov uvedených v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 25Er/718/2010.

Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná 9.9.2010. Povinnou bola G. F.. Vymáhaná suma bola 477,25 Eur s príslušenstvom na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu SR 21483/09 zo dňa 20.1.2010. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 25Er/718/2010-9 zo dňa 20.3.2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 1CoE/462/2012-28 zo dňa 26.3.2013 zrušil uvedené uznesenie Okresného súdu Zvolen, ktorý potom uznesením 25Er/718/2010-33 zo dňa 20.6.2014 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Proti tomuto uzneseniu bolo podané odvolanie. Dňa 22.12.2014 bolo prostredníctvom súdneho exekútora súdu doručené podanie o tom, že oprávnená netrvá na žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, lebo vymáhaná suma už bola zaplatená. Dňa 8.4.2015 bola napísaná zápisnica o rekonštrukcii spisu 25Er/718/2010.

Žalobou vo veci vedenej pôvodne pod sp.zn. 11C/157/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 601,14 Eur z dôvodov uvedených v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 23Er/669/2010. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná 30.8.2010. Povinnou bola H.. U. H.. Uznesením zo dňa 10.5.2011, právoplatným od 8.6.2011 bola Okresným súdom Zvolen zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesením zo dňa 2.11.2011, právoplatným od 22.3.2012 bola exekúcia zastavená.

Žalobou vo veci vedenej pôvodne pod sp.zn. 11C/158/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 365,11 Eur z dôvodov uvedených v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 27Er/112/2010. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená 18.2.2010. Povinnou bola S. F. - G., IČO: XXXXXXXX. Vymáhaná suma bola 740,19 Eur s príslušenstvom na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu SR 12763/09 zo dňa 26.8.2009. Uznesením č.k. 27Er/112/2010-8 zo dňa 12.3.2010 Okresný súd Zvolen zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 13CoE/198/2010-20 zo dňa 17.8.2010 uvedené uznesenie zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Zvolen na ďalšie konanie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 6.9.2010. Dňa 13.1.2011 bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie pod č. 5611 042665, ktoré bolo doručené súdnemu exekútorovi 26.1.2011. Uznesením 27Er/112/2010-21 bola exekúcia zastavená. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 13CoE/295/2011-42 zo dňa 2.11.2011 uvedené uznesenie zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Zvolen na ďalšie konanie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 2.12.2011.

Žalobou vo veci vedenej pôvodne pod sp.zn. 11C/159/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 885,12 Eur z dôvodov uvedených v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 21Er/1423/2010. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená 9.9.2010. Povinnou bola E. O., nar. XX.X.XXXX. Vymáhaná bola suma 529,74 Eur s príslušenstvom na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu SR 17771/09 zo dňa 11.11.2009. Uznesením Okresného súdu Zvolen č.k. 21Er/1423/2010-31 zo dňa 20.6.2011 bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11.11.2011. Uznesením č.k. 21Er/1423/2010-52 zo dňa 25.10.2012 bolo exekučné konanie zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 22.2.2013.

Žalobou vo veci vedenej pôvodne pod sp.zn. 11C/160/2012 si žalobca uplatnil právo na náhradu škody vo výške 125 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 709,94 Eur z dôvodov uvedených v žalobe vo veci 11C/142/2012. Táto vec sa týka exekúcie vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 27Er/1225/2010. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná 26.11.2010. Povinným bol K. J.. Vymáhaná bola suma 478,41 Eur na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave. Uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 20.5.2011 bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14.10.2011. Uznesením zo dňa 11.4.2012 bolo exekučné konanie zastavené. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 4.9.2012.

Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril písomným podaním zo dňa 6.5.2013. Žalovaná vo svojom vyjadrení poukázala na to, že dňa 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.4.2012. S prihliadnutím na skutočnosť, že už dňa 27.9.2012 boli

okresnému súdu doručené žaloby vo veci, ktoré boli spojené do tohto konania, je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr.

Žalovaná poukázala na ustanovenie § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11

Podľa § 16 ods.4 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom (§ 16 ods.4 zákona č. 514/2003 Z.z.) ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie. Preto žalovaná má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Zároveň žalovaná poukázala na to, že aj napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Ministerstvu spravodlivosti SR bola doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, nebol ochotný uviesť dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy/ústavné sťažnosti, ani nedoplnil doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, jeho insolvenčiou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Vcelku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods.1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. K podmienkam úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody žalovaná uviedla, že zákon č. 514/2003 Z.z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

- 1./ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
- 2./ vznik škody,
- 3./ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu žalovaná uviedla, že nesprávny úradný postup žalobca špecifikuje ako nevydanie rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote (teda zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote) a vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok (zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie). Teda ide o dva namietané nesprávne úradné postupy. Jednak namietaným postupom má byť samotný spôsob rozhodnutia - zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ako i skutočnosť, že k vydaniu rozhodnutia malo dôjsť po zákonom stanovenej lehote.

Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nemôže byť nesprávnym úradným postupom na účely zákona č. 514/2003 Z.z. Pojem „nesprávny úradný postup“ nemá legálnu definíciu, v súlade s rozhodovacou praxou súdov ho možno vymedziť ako „porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Cdo 24/2004, uverejnený pod publikačným číslom 23/2011). Teda akýkoľvek postup súdu (zahŕňujúci napríklad právne posúdenie veci, záver o tom, že je oprávnený preskúmať exekučný titul, zistenie

skutkového stavu, výber, aplikácia a interpretácia zvolených právnych noriem na skutkový stav), ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť oným „nesprávnym úradným postupom“ na účely zákona č. 514/2003 Z.z. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je preto vylúčená.

Zo žalobcom prednesených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Totiž podľa ustanovenia § 6 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Žalovaná ďalej poukázala na znenie ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku s tým, že ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Žalovaná ďalej vo vyjadrení uviedla, že z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Predmetné rozhodnutia okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázkou správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie taktiež nie je na mieste posudzovať.

Žalovaná ďalej poukázala na to, že žalobca v žalobe uviedol, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal „opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu“. V tejto veci je potrebné uviesť, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 3. marca 2011, č.k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2011 sp.zn. 3Cdo/146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2011 sp.zn. 3 MCdo 11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2011 sp.zn. 5Cdo 291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu, vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňuje vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny.

K nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote žalovaná považuje za nevyhnutné v prvom rade poukázať na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods.2 exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Táto 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods.2 písm. c) a d) Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí. Nie je možné ani logicky predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu určiť 15-dňovú lehodu i na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

K tvrdenej existencii prieskumov v konaní žalovaná uviedla, že podľa § 9 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013 pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti

pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Z uvedených dôvodov žalovaná má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov.

Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v článku 48 ods.2 Ústavy SR, je pritom kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúmať vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Žalovaná považuje za potrebné podotknúť, že podľa jej názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Opačný vklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. K záveru o tom, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR (t.j. nie civilný súd v konaní o náhrade škody), dospel napr. Krajský súd v Nitre (sp.zn. 9Co 285/2011).

Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa. Teda v prípade, ak by sa zbytočných prietahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prietahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v tomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR. Pre podporu tejto argumentácie žalovaná poukazuje aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR. Z ustanovenia § 53 ods.1 zákona č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov vyplýva, že ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba iba v prípade, ak využije všetky opravné a iné účinné právne prostriedky pre ochranu svojich základných práv a slobôd. V zmysle uvedeného, pokiaľ by bolo možné konštatovať existenciu prietahov a nahradiť nemajetkovú ujmu na základe rozhodnutia všeobecného súdu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Ústavný súd SR by o takomto nároku nemohol konať, pokiaľ by sa fyzická alebo právnická osoba ešte predtým neúspešne nedomáhala tohto nároku podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (teda prostredníctvom účinného prostriedku nápravy). Avšak vzhľadom na to, že Ústavný súd SR skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a finančných zadosťučinenie priznáva (bez skúmania, či bol nárok predtým uplatnený podľa zákona č. 514/2003 Z.z.), je zrejmé, že všeobecný súd nemôže konštatovať prietahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy. Žalovaná preto nepovažuje za preukázanú ani existenciu prietahov v konaní.

Žalovaná vzniesla aj hmotnoprávnú námietku premlčania v súvislosti s „nesprávnym úradným postu postupom“, ktorú odôvodnila tým, že ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom v niektorých žalobách, k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009. Poukázal na ustanovenie § 19 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. V prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda

práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia doba) uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty na doručenie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na uvedené žalovaná vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

K uplatňovanej materiálnej škode žalovaná uviedla, že žalobca sa domáha náhrady škody pozostávajúcej z materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom. Žalovaná poukázala na ustanovenie § 17 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Podľa názoru žalovanej žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické.

K vyčísleniu škody žalovaná uviedla, že podľa tvrdení žalobcu, tento vyčíslil uplatnenú škodu vo výške istiny s príslušenstvom, ktorá podľa jeho názoru nemôže byť viac priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založenom Zmluvou o úvere. Žalovaná na tomto mieste poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. V tomto smere žalovaná poukazuje na definície týchto kľúčových pojmov: skutočná škoda je trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, resp. nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti, s ohľadom na pravidelný beh vecí. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku, žalovaná ma za to, že žalobca doteraz neuniesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk.

Okrem prednesených námietok žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha, ani existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ani nevykonalnosť pohľadávky. Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia nespôsobuje nevykonalnosť pohľadávky. Rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Žalobca však mal možnosť získať iný exekučný titul, a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú namieta. Ak by aj nastala situácia, že si toto právo žalobca uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadované nároky od dlžníkov v sume, v ktorej ich požaduje od žalovanej (čo však nepreukázal a ani preukázať nemôže) a v druhom rade, že pohľadávky sú nevykonalné v dôsledku pochybenia okresného súdu; to znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Túto skutočnosť však žalobca nepreukázal a ani nepreukáže, a to najmä (ale nielen) s ohľadom na skutočnosť, že niektorí dlžníci by boli insolventní, niektorí dlžníci by boli po smrti atď. Na základe všetkých uvedených skutočností je žalovaná toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

K uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaná vo vyjadrení uviedla, že žalobca sa vo svojich žalobách domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20% z istiny a príslušenstva, ktorá má byť spravodlivou satisfakciou za utrpený zásah do základných práv a bude kompenzovať každé porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré žalobca uplatňoval jednotlivito podaním všetkých návrhov na začatie občianskeho súdneho konania.

Žalovaná poukázala na ustanovenie § 17 ods.2 a 17 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z.

Podľa § 17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa ustanovenia § 17 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Žalovaná poukázala na skutočnosť, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Žalobca tiež neupresnil, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“. Rovnako požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou. Žalovaná považuje za krajne nesprávny spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočnej škody.

Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva a z toho dôvodu žalovaná nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

K aspektu prihliadnutia na dobré mravy a nemajetkovú ujmu s prihliadnutím na poškodenú osobu žalovaná vo vyjadrení uviedla, že podľa § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Podľa žalovanej nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Žalovaná v tejto súvislosti upozornila a ako prílohu vyjadrenia k žalobe doložila list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010) 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove. Žalovaná dala do pozornosti celý text priloženého listu, pričom poukázala na niektoré výňatky:

„Problémy v spojitosti s týmito praktikami sa týkajú predovšetkým skutočnosti, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa.“

„Formulár zmluvy spoločnosti POHOTOVOSŤ s.r.o. navyše obsahuje časť s názvom Všeobecné podmienky poskytovania úveru (VP), ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu

spotrebiteľa, a/alebo pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch, z ktorých niektoré uvádzame ďalej.“

„Celkové náklady úverov poskytovaných spoločnosťou POHOTOVOSŤ s.r.o., ktoré pozostávajú z úrokov a iných poplatkov, sa javia byť veľmi vysoké. Zdá sa, že prinajmenšom v niektorých prípadoch predstavujú náklady takmer 100% ročne zo sumy získanej od spoločnosti POHOTOVOSŤ s.r.o. Najväčšiu časť poplatkov tvoria náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere, ktoré sa javia mnohonásobne vyššie ako poplatky, ktoré si účtujú banky.“

„Zásadným problémom je skutočnosť, že predmetné podmienky vylučujú uplatňovanie pravidiel na ochranu spotrebiteľa...“

Okrem vyššie uvedeného o negatívnej percepcii žalobcu verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov (napr. Spotrebiteľské centrum) svedčí napr. článok v denníku SME zo dňa 16.07.2012, ktorý prikladá žalovanú v prílohe svojho vyjadrenia. Z uvedeného článku napríklad vyplýva, že žalobca obišiel zákaz vymáhať pohľadávku exekúciou. Podľa uvedeného článku Okresný súd Prešov označil konanie v prejednávanej veci za mimoriadne závažnú nečestnú činnosť, pričom článok popisuje aj niektoré prípady, keď sa jednotliví spotrebiteľia napokon domohli svojich práv (s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora v Luxemburgu, ktorý poukázal na nezrovnalosti v zmluve, chýbajúcu RPMN a neprimerané sankcie a úroky). Z článku vyplýva aj nemenej významná skutočnosť, že Asociácia organizácií splátkového predaja, ktorá sa nestotožňuje s konaním žalobcu, vylúčila žalobcu zo svojich radov.

Z popísaného je zrejmé, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúca slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb.

Nie je možné opomenúť, že v takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobcu, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade žalobcu automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a podobne, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom.

S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva žalobcu už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce. Uvedené vylučuje možnosť priznania prípadného nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu.

S prihliadnutím na vyššie uvedené žalovaná zastáva názor, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc ustanovenie § 17 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť podľa žalovanej žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Žalovaná ďalej poukázala na ustanovenie § 5 ods.1 a § 9 ods.4 zákona č. 514/2003 Z.z., a k príčinnej súvislosti uviedla, že z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami.

Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Žalovaná žiadala žalobu v plnom rozsahu zamietnuť.

Právny zástupca žalobcu navrhol konanie prerušiť. Súd návrhu na prerušenie konania nevyhovel. Právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Doručenie predvolania na pojednávanie právnemu zástupcovi žalobcu bolo riadne vykázané.

Žalovaná ospravedlnila neúčast svojho zástupcu na pojednávaní a žiadala vo veci rozhodnúť vo svojej neprítomnosti.

Súd vec prejednal a vo veci rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania podľa § 101 ods.2 O.s.p.

V § 44 ods.2 Exekučného poriadku je zvýraznená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože vydanie poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrhu na vykonanie exekúcie. Súd má povinnosť predovšetkým pri udelení poverenia súdnemu exekútorovi skúmať, či sú naplnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie.

V súvislosti výkladom ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku súd poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13.10.2011 (publikované v zierke Stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 3/2012, strana 46), uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/230/2011 zo dňa 18.9.2012 (publikované v zierke Stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 5/2013, strana 35) a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/105/2011 zo dňa 10.10.2012 publikované v zierke Stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 5/2011, strana 27).

Exekučný súd sa už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre vydanie poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie okrem iného zaoberal tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie, a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj z materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať. V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť, či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, nemôže naprávať chyby a nedostatky exekučného titulu. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy.

Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak právomoc rozhodcovského súdu závisí od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods.2 Exekučného poriadku zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom (medzi iným aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie), je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva (doložka) môže totiž založiť právomoc

rozhodcovského súdu určitú vec prejednať a rozhodnúť; pokiaľ je tento právny úkon absolútne neplatný, hľadá sa naň, akoby by nikdy nebol uzavretý.

Ak exekučný súd skúma platnosť rozhodcovskej doložky, takýto postup nemožno považovať za posudzovanie vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu, ale takýto postup exekučného súdu treba považovať len za realizáciu oprávnenia vyplývajúceho z ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku. Súd vykonaným dokazovaním zistil z obsahu predmetných exekučných spisov, že vo všetkých prípadoch išlo o výkon rozhodcovských rozsudkov voči subjektom, ktoré mali postavenie spotrebiteľa. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/230/2011 zo dňa 18.9.2012, v dôsledku toho aj v prípade, že spotrebiteľ ako účastník rozhodcovského konania nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní alebo podľa ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z., je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky), v prípade zistenia, že rozhodcovská zmluva (doložka) nebola (platne) uzavretá, musí exekučný súd konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúcim materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku.

Na základe uvedeného je možné vyvodiť záver, že exekučný súd v predmetných exekučných konaniach tým, že žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, postupoval v súlade s ustanovením § 44 ods.2 Exekučného poriadku, teda nemožno z toho vyvodiť záver, že samotným zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý by mal mať za následok vznik práva na náhradu škody voči žalovanej. Nakoľko nebol naplnený tento zásadný pojmový predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, malo to za následok nedôvodnosť návrhu na začatie konania v celom rozsahu.

Zároveň je potrebné uviesť, že rozhodcovské konanie v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. predstavovalo fakultatívnu alternatívu k občianskemu súdному konaniu, ktorú si na uplatnenie svojich pohľadávok zvolil žalobca voči svojim dlžníkom dobrovoľne, pričom tým nebolo dotknuté jeho právo uplatniť predmetné pohľadávky v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ zvolil ako alternatívu pre uplatnenie svojich pohľadávok rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie, ktoré exekučný súd v rámci prieskumnej právomoci vyplývajúcej z ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku vyhodnotil ako formálne a materiálne nevykonateľné, tak táto okolnosť nemôže byť na ťarchu žalovanej.

K tvrdeniam žalobcu, že exekučný súd nerozhodol v predmetných exekučných veciach v 15-dňovej zákonnej lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku, súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 606/2012-20 zo dňa 14.12.2012, v ktorom tento uviedol, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. V danom prípade vo všetkých 18 exekučných konaniach súd žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Súd konštatuje, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu až do času vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ani v jednom prípade absolútne nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Zároveň pokiaľ ide o uplatnené právo na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, žalobca vznik a výšku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu podľa jeho tvrdení mala vzniknúť v konaní, nepreukázal žiadnym dôkazom, a teda neuniesol dôkazné bremeno, ktoré mu z jeho procesného postavenia vyplývalo.

Súd mal na základe vyššie uvedeného za to, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a preto považoval žalobu za právne neopodstatnenú a neodôvodnenú.

Na základe uvedeného a po vykonaní dokazovania súd zamietol nároky žalobcu vo všetkých 18 veciach spojených na spoločné konanie, ktoré je vedené pod sp.zn. 11C/142/2012.

Žalovanému, ktorý mal v konaní úspech, vzniklo podľa § 142 ods.1 O.s.p. právo na náhradu trov konania. Súd mu však náhradu trov konania nepriznal, lebo žalovaný si písomným podaním, ktorým ospravedlnil neúčast' svojho zástupcu na pojednávaní, neuplatnil právo na náhradu trov konania a tieto trovy ani nijako nevyčísľil.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v 3 vyhotoveniach (§ 204 ods. 1, prvá veta O. s. p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O. s. p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., t. j.

1) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

2) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania

3) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený

4) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie

5) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný

6) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom

7) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát

8) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), t. j.

1) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

3) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p.,

4) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).